

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 334

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 248 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2–3
Decizia nr. 329 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4–6
Decizia nr. 392 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	6–7
Decizia nr. 394 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare	7–9
Decizia nr. 399 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003	9–11
Decizia nr. 430 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	11–13
Decizia nr. 456 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil	13–14
Decizia nr. 458 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Codul familiei	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 248

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Constantin Grozav în Dosarul nr. 3.127/306/2009 al Judecătoria Sibiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu prin care aceasta solicită amânarea cererii și acordarea unui termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public cu privire la această cerere.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere data la care Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate, pune concluzii de respingere a cererii de amânare.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen formulată de partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu, întrucât consideră că aceasta a beneficiat de timp suficient de la momentul sesizării Curții cu excepția de neconstituționalitate pentru a-și pregăti apărarea.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.127/306/2009, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Constantin Grozav cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dispozițiile Constituției care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât creează autorităților o poziție privilegiată în raport cu cetățenii, prin aceea că beneficiază de termene de prescripție mai lungi, pot pretinde majorări de întârziere, poprirea înființată de organele fiscale nu este supusă validării, executarea silită a creanțelor bugetare nu se perimează, iar dispozițiile privitoare la suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială nu le sunt aplicabile.

Judecătoria Sibiu consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu instituie un tratament discriminatoriu între autoritățile de stat și ceilalți justițiabili.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale prin Decizia nr. 158/1998, Decizia nr. 202/2007 și Decizia nr. 432/2004, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 91 alin. (1) și (2): „(1) *Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.*

(2) *Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.*”;

— Art. 116: „(1) Prin compensare se sting creanțele administrate de Ministerul Economiei și Finanțelor cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat sau de restituit de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Creanțele fiscale administrate de unitățile administrativ-teritoriale se sting prin compensarea cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de la bugetele locale, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Compensarea se face de organul fiscal competent la cererea debitorului sau înainte de restituirea ori rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz. Dispozițiile art. 115 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Organul fiscal poate efectua compensare din oficiu ori de câte ori constată existența unor creanțe reciproce, cu excepția sumelor negative din deconturile de taxă pe valoarea adăugată fără opțiune de rambursare.

(5) În cazul compensărilor efectuate de organul fiscal conform alin. (4), creanțele fiscale ale debitorului vor fi compensate cu obligații datorate aceluiasi buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional.

(6) Creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vama se compensează cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură, în condițiile art. 115. Eventualele diferențe rămase vor fi compensate cu alte obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (5). Procedura de compensare va fi stabilită prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

(7) Pentru celelalte creanțe fiscale, ordinea prevăzută la alin. (5) se aplică de fiecare autoritate competentă pentru creanțele fiscale pe care le administrează.

(8) Dispozițiile alin. (5) nu se aplică în cazul creanțelor bugetelor locale.

(9) Organul competent va înștiința în scris debitorul despre măsura compensării luate potrivit alin. (3), în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.”;

— Art. 119: „(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nu se datorează majorări de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Majorările de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) și (2), art. 116, art. 119, art. 131 alin. (1), art. 142 alin. (4), art. 149 alin. (6) și art. 172 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Constantin Grozav în Dosarul nr. 3.127/306/2009 al Judecătorei Sibiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

(4) Majorările de întârziere se stabilesc prin decizii întocmite în condițiile aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, cu excepția situației prevăzute la art. 142 alin. (6).”;

— Art. 131 alin. (1): „Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.”;

— Art. 142 alin. (4): „Executarea silită a creanțelor fiscale nu se perimează.”;

— Art. 149 alin. (6): „Poprirea nu este supusă validării.”;

— Art. 172 alin. (2): „Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii sau discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele puse în discuție de autorul acesteia au mai fost examinate și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 513 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, Curtea a reținut că „în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzută de art. 16 din Constituție.”

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut și că „existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, este justificată de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și agenții economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 329

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.355/109/2009, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Cristian Victor Popescu Piedone.

Prin încheierile din 18 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.469/109/2009 și nr. 2.416/109/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Daniel Mihăilă și Dorian Ionuț Radu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul criticat contravine dispozițiilor art. 1, art. 11, art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art. 25, art. 26, art. 52 și art. 53 din Constituție. Se susține de către aceștia că restrângerea dreptului la liberă circulație nu poate fi făcută decât prin lege, după cum impun dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, iar nu prin ordonanță de urgență. De asemenea, se arată că textul criticat „produce grave și iremediabile limitări ale vieții publice și private, în condițiile în care nu s-a produs nicio dovadă din care să reiasă săvârșirea unei fapte sancționate de legea penală.”

Tribunalul Argeș — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, împotriva ordinului privind suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule putându-se formula contestație în cadrul căreia este respectat dreptul la apărare.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios constituțional și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Având de ales între protejarea interesului privat al posesorului unui permis de conducere asupra căruia planează suspiciunea obținerii lui nelegale și interesul public al cetățenilor de a fi expuși riscului pe care îl presupune exercitarea dreptului de a conduce de către o persoană ce ar putea să nu stăpânească abilitățile și cunoștințele necesare unei astfel de activități, legiuitorul a ales să-i protejeze pe cei din urmă, făcând tocmai aplicarea textului constituțional invocat de autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat nu îngreudește liberul acces la justiție și dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, se arată că această critică nu poate fi reținută, principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Cristian Victor Popescu Piedone în Dosarul nr. 2.355/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, de Daniel Mihăilă în Dosarul nr. 1.469/109/2009 și de Radu Ionuț Dorian în Dosarul nr. 2.416/109/2009 ale Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde avocatul autorului excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.116D/2009, nr. 8.185D/2009 și nr. 8.186D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocatul autorului excepției este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.186D/2009 și nr. 8.185D/2009 la Dosarul nr. 8.116D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent. Acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că prin introducerea alin. (8) al art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 autoritatea emitentă poate să oprească efectele juridice ale unui act, ceea ce echivalează cu o imixtiune în activitatea puterii judecătorești. De asemenea, arată că suspendarea permisului de conducere în acest caz se bazează pe o prezumție de vinovăție, fără ca emitentul actului să trebuiască să demonstreze că acesta a fost obținut cu încălcarea legii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textul criticat reglementează o suspendare legală obligatorie ce intervine atunci când autoritatea emitentă sesizează instanța de judecată, măsura administrativă a suspendării având, de altfel, caracter temporar. În continuare, arată că instanța sesizată analizează temeinicia ordinului autorității emitente, respectându-se astfel dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică, chiar din punct de vedere constituțional, un tratament juridic diferit.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, se arată că aceasta nu poate fi reținută, dispoziția constituțională referindu-se exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Alin.(8) al art. 103 a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 2 martie 2009. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *„În situația în care autoritatea emitentă a permisului de conducere a sesizat instanța de judecată potrivit art. 114 alin. (1) lit. e), autoritatea emitentă a permisului de conducere va dispune prin ordin suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, suspendare ce operează până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești. În acest caz, titularul este obligat să se prezinte la unitatea de poliție pe raza căreia domiciliază, are reședința sau, după caz, rezidența normală, în termen de 5 zile de la comunicarea ordinului, pentru a preda permisul de conducere.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 referitoare la statul român, art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 referitoare la universalitatea legii, art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 25 referitoare la libera circulație, art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată, art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că domeniul de aplicare al acestui text constituțional este circumscris restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală, iar nu restrângerii exercițiului oricărui drept subiectiv, chiar dacă el izvorăște dintr-un act normativ. Textul de lege criticat nu restrânge drepturi sau libertăți constituționale, ci stabilește posibilitatea autorității emitente a permisului de conducere de a dispune, prin ordin, suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, atunci când această autoritate a sesizat instanța de judecată în vederea anulării permisului de conducere obținut cu nerespectarea prevederilor legale.

Pe de altă parte, este de observat că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea ordinii publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Astfel, între exercitarea dreptului de a conduce autovehicule de către unele persoane pentru care există indicii privind dobândirea permisului de conducere fără a fi absolvit un curs de pregătire sau fără parcurgerea etapelor de examinare teoretică și practică ori prin susținerea formală a acestora și ocrotirea interesului general, care se identifică în acest caz cu necesitatea menținerii siguranței circulației pe drumurile publice, legiuitorul a înțeles să dea prioritate celui din urmă.

De altfel, măsura propusă de textul de lege criticat este una temporară, ce operează până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești prin care se dispune anularea permisului de conducere. În cazul în care instanța de judecată constată că nu poate dispune anularea permisului de conducere, acesta fiind obținut cu respectarea normelor legale, va respinge cererea introdusă de autoritatea emitentă a permisului de conducere, urmând ca aceasta din urmă să facă aplicarea art. 113 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și să dispună restituirea permisului de conducere titularului.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 25 din Legea fundamentală, referitoare la libera circulație a persoanelor, prin Decizia nr. 982 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 29 iulie 2009, Curtea a statuat că dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume: libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Dreptul la libera circulație, astfel cum este reglementat de Constituție, prin receptarea sa din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, nu include și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto în acest scop, prevederile constituționale nefăcând referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație. Ca urmare, fiecare cetățean poate folosi mijloacele de transport pe care le consideră potrivite (rutiere, feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloace de transport în comun sau personale), cu respectarea însă a regulilor impuse prin actele normative care reglementează utilizarea acestora. Stabilirea unor astfel de reguli referitoare la circulația pe drumurile publice, inclusiv în ceea ce privește reținerea permisului de conducere, respectiv suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule (...) nu este de natură să încalce, pentru motivele arătate, dreptul fundamental reglementat de art. 25 din Constituție.

În ceea ce privește critica autorului excepției referitoare la invocarea prevederilor art. 21 și ale art. 52 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cel interesat, inclusiv autorul excepției, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale.

Față de invocarea prevederilor art. 11 și 20 din Constituție, Curtea observă că autorul excepției nu a indicat dispozițiile internaționale considerate a fi încălcate de art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, astfel că nu poate fi reținută nici această critică de neconstituționalitate.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea de către autorul excepției a prevederilor art. 1, art. 15 și art. 26 din Constituție, Curtea reține că aceste dispoziții constituționale nu au relevanță în cauza dedusă controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Cristian Victor Popescu Piedone în Dosarul nr. 2.355/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, de Daniel Mihăilă în Dosarul nr. 1.469/109/2009 și de Radu Ionuț Dorian în Dosarul nr. 2.416/109/2009 ale Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 392

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farm ledera” — S.R.L. din Ocna Sibiului în Dosarul nr. 1.171/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.171/85/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farm ledera” — S.R.L. din Ocna Sibiului într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin efectul textului legal criticat, judecătorul cauzei este obligat să se antepună și să impună în sarcina părții plata unor creanțe înainte de a efectua orice verificare.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, care au următorul cuprins:

„(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.”

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farm Iedera” — S.R.L. din Ocna Sibiului în Dosarul nr. 1.171/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 394

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Total” — S.R.L. Reșița în Dosarul nr. 2.369/290/2008 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale. Totodată, se arată că textul legal criticat

protejează interese de ordin general, și anume evitarea evaziunii fiscale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.369/290/2008, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Total” — S.R.L. Reșița într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care a fost respinsă plângerea autorului excepției cu privire la un proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 5 alin. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat impune o restricție nejustificată accesului liber al persoanei la o activitate economică și la liberă inițiativă. Se ajunge la situația ca persoana juridică în cauză să nu mai poată dispune în mod liber de bunurile sale. Totodată, se apreciază că, prin stabilirea unui plafon maxim al plăților în numerar pe care le pot efectua persoanele juridice și prin sancționarea cu amenzi disproporționat de mari a depășirii acestui plafon se acționează în folosul băncilor și al statului, încălcându-se principiul egalității în drepturi. În urma acestei discriminări, băncile câștigă, iar agenții economici pierd. Totodată, această reglementare legală împiedică exercitarea activității economice și libera inițiativă, reprimându-se voința agentului economic de a-și stinge obligațiile și de a-și încasa creanțele în modul pe care îl consideră cel mai potrivit.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 5 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 31 ianuarie 1996. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, aceasta se referă la art. 5 alin. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Art. 5 alin. 2 lit. c) are următorul cuprins:

„Prin excepție de la prevederile alineatului precedent persoanele juridice pot efectua plăți în numerar în următoarele cazuri: [...]

c) plăți către persoane juridice în limita unui plafon zilnic maxim de 100.000.000 lei, plățile către o singură persoană juridică fiind admise în limita unui plafon zilnic în sumă de 50.000.000 lei. Sunt interzise plățile fragmentate în numerar către furnizorii de bunuri și servicii, pentru facturile a căror valoare este mai mare de 50.000.000 lei. Se admit plăți către o singură persoană juridică în limita unui plafon zilnic în numerar în sumă de 100.000.000 lei, în cazul plăților către rețelele de magazine de tipul Cash & Carry, care sunt organizate și funcționează în baza legislației în vigoare. Sunt interzise plățile fragmentate în numerar către astfel de magazine, pentru facturile a căror valoare este mai mare de 100.000.000 lei.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 1.067 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, și Decizia nr. 415 din 3 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 11 iunie 2007, Curtea a constatat constituționalitatea textului supus controlului de constituționalitate prin raportare la argumente similare.

Astfel, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor juridice care efectuează plăți și încasări în numerar, fără privilegii și fără discriminări. Băncile, ca mijlocitori de plăți și încasări între agenți economici, nu se află în aceeași situație cu celelalte persoane juridice, iar comisionul reprezintă o plată pentru serviciile efectuate. În ceea ce privește pretinsa poziție privilegiată a statului, s-a reținut că art. 5 alin. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 nu creează o situație privilegiată pentru stat, ci asigură îndeplinirea obligațiilor constituționale ce revin acestuia.

De asemenea, Curtea a stabilit că, potrivit prevederilor art. 45 din Constituție, accesul persoanei la o activitate economică și libera inițiativă pot fi exercitate numai în condițiile legii. Or, dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu îngăduiesc în niciun fel exercițiul dreptului de acces la o activitate economică și nici al liberei inițiative, reglementând doar condițiile în care pot fi efectuate plățile și încasările în numerar.

În fine, Curtea a reținut că dreptul de proprietate, așa cum este consacrat de dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție, nu este un drept absolut, limitele și conținutul dreptului de proprietate fiind stabilite prin lege. Astfel, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat. Prevederile de lege criticate nu fac decât să dea expresie acestui text din Constituție, stabilind cadrul exercitării dreptului de proprietate în acord cu necesitatea stabilirii unei ordini în operațiunile financiare desfășurate de către persoanele juridice, a căror monitorizare facilitează evidența circulației monetare, între altele, și pentru a preveni eventualele acte de evaziune fiscală.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 2 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Total” — S.R.L. Reșița în Dosarul nr. 2.369/290/2008 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 399

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Dorina Inoan, Nicolae Sorin Inoan, Niculina-Aurelia Rad, Gheorghe Pop, Simion Cenean, Lucian Poptean, Gavril Berciu și Cornel Tepar în Dosarul nr. 4.025/117/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 7.931D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde domnul Gheorghe Pop. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 8.013D/2009, nr. 8.443D/2009, nr. 8.444D/2009 și nr. 8.445D/2009, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate.

La apelul nominal răspunde domnul Ion Toșu Vînturiș, parte în Dosarul nr. 8.013D/2009. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.013D/2009, nr. 8.443D/2009, nr. 8.444D/2009 și nr. 8.445D/2009 la Dosarul nr. 7.931D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părților prezente. Acestea solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, învederând împrejurările concrete în care a avut loc excluderea lor din partidele ai căror membri au fost.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând deciziile prin care Curtea Constituțională a constatat conformitatea textului de lege criticat cu prevederile Legii fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 octombrie 2009, 22 octombrie 2009 și 8 decembrie 2009, pronunțate de Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 4.025/117/2008, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.549/292/2008 și de Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios

administrativ în dosarele nr. 3.242/104/2009, nr. 3.199/104/2009 și nr. 3.243/104/2009, Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003.

Excepțiile au fost ridicate de Dorina Inoan, Nicolae Sorin Inoan, Niculina-Aurelia Rad, Gheorghe Pop, Simion Cenean, Lucian Poptean, Gavril Berciu și Cornel Teapar, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, din oficiu, și de Dănuț Ghiță, Marilena Nuță și Valerică Ionescu în cauze având ca obiect anularea unor hotărâri de excludere din diverse partide politice.

În motivările excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat neagă dreptul de acces liber la justiție persoanei vătămate în drepturile sale printr-o decizie nelegală de neacceptare sau de excludere din partid. Arată că singura posibilitate pe care o are la îndemână o astfel de persoană este de a se adresa organului din cadrul partidului învestit cu atribuții jurisdicționale, a cărui decizie nu poate fi supusă controlului instanțelor de judecată.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 sunt neconstituționale prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, „în măsura în care se interpretează că această normă împiedică accesul la justiție atunci când se are în vedere analiza modului în care, din punct de vedere formal, au fost respectate cerințele și prevederile formale statutare ale partidului cu privire la dobândirea sau pierderea calității de membru al respectivului partid politic”. În acest sens, precizează, în esență, că este adevărat că partidele politice se constituie și își desfășoară activitatea potrivit legii, dar această lege nu trebuie să încalce, la rândul ei, alte dispoziții din Constituție și nici statul de drept și democrația constituțională.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 este neconstituțional, întrucât lasă doar la latitudinea organelor interne ale partidului posibilitatea de a hotărî excluderea din partid a unui membru, cu consecința imposibilității pentru acesta de a ocupa o funcție electivă în organele locale, instituindu-se o condiție în plus față de cele cuprinse în dispozițiile constituționale, în ceea ce privește dreptul cetățeanului de a fi ales. Susține că excluderea din partid a unui membru, în mod unilateral, de către ceilalți membri, fără posibilitatea ca acesta să se poată apăra în fața unui organism independent, contravine scopului pentru care se prevede o asociere a cetățenilor într-un partid politic.

Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât răspunderea juridică în materie nu este reglementată de norme de drept comun, ci prin norme proprii statutului partidului, astfel încât instanțele de judecată nu sunt competente să exercite funcția de înfăptuire a justiției pentru acte de încălcare a disciplinei interne.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (3): „*Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 37 referitor la dreptul de a fi ales, art. 40 care garantează dreptul de asociere, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 care statuează cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate. Prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 197 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 2 aprilie 2010, instanța de contencios constituțional a reținut conformitatea prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 cu dispozițiile Legii fundamentale invocate și în motivarea excepției ce face obiectul prezentelor cauze conexe. Cu acel prilej, Curtea a observat că partidele politice sunt grupări asociative care funcționează pe baza statutelor proprii, care conțin reguli create și acceptate de membrii lor, și a statuat că instanțele judecătorești nu sunt legitimate să exercite funcția de înfăptuire a justiției în ceea ce privește actele de încălcare a disciplinei interne din cadrul partidelor politice, deoarece răspunderea în materie nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme de etică și deontologie proprii, pe care membrii acestora s-au angajat să le respecte încă din momentul în care, în mod liber consimțit, au aderat la acest tip de asociații cu caracter politic.

Întrucât nu au fost relevate elemente de noutate, se justifică menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Dorina Inoan, Nicolae Sorin Inoan, Niculina-Aurelia Rad, Gheorghe Pop, Simion Cenean, Lucian Poptean, Gavril Berciu și Cornel Teapar în Dosarul nr. 4.025/117/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul său nr. 1.549/292/2008 și de Dănuț Ghiță, Marilena Nuță și Valerică Ionescu în dosarele nr. 3.242/104/2009, nr. 3.199/104/2009 și, respectiv, nr. 3.243/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 430

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhao Jufeng în Dosarul nr. 2.317/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 6.826D/2009 al Curții Constituționale.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 7.265D/2009 și nr. 7.266D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, respectiv a dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) și art. 103 lit. f) din aceeași

ordonanță de urgență a Guvernului, ridicată de Chen Rugen și Wang Haisen în dosarele nr. 2.127/2/2009 și nr. 2.362/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund Zhao Jufeng și Chen Rugen, autori ai excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 6.826D/2009 și nr. 7.265D/2009, însoțiți de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa celui alt autor al excepției și a părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că toate aceste dosare se află la al doilea termen de judecată.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Autorii prezenți și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.265D/2009 și nr. 7.266D/2009 la Dosarul nr. 6.826D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorilor prezenți. Aceștia descriu împrejurările

personale care justifică solicitările lor de a rămâne pe teritoriul României.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, precizând că prevederile de lege criticate au ca scop protejarea vieții de familie, astfel că nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 27 mai 2009, 13 mai 2009 și 10 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.317/2/2009, nr. 2.127/2/2009 și, respectiv, nr. 2.362/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepțiile au fost ridicate de Zhao Jufeng, Chen Rugen și Wang Haisen în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de acordare a regimului tolerării șederii acesteia pe teritoriul României sau de prelungire a acestuia.

În **motivările excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că textele de lege criticate nu menționează explicit motivul vieții de familie ca motiv de acordare a regimului tolerării, iar noțiunile „motive obiective” și „împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat” sunt prea vagi și imprecise. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, legea trebuie să indice cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, reiterând argumentele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât tolerarea rămânerii pe teritoriul României a străinilor care nu au drept de ședere este o măsură legală, care nu împiedică exercitarea dreptului persoanei la respectarea vieții private și de familie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de

judcătorul-raportor, susținerile autorilor prezenți, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (1) și (2): „(1) *Tolerarea rămânerii pe teritoriul României, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării acordată de Oficiul Român pentru Imigrări străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României.*

(2) *Prin motive obiective, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege acele împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, datorită cărora străinul nu poate părăsi teritoriul României.”;*

— Art. 103 lit. f): „*Străinii prevăzuți la art. 102 alin. (1) pot fi tolerați în următoarele situații: (...)*

f) *atunci când Oficiul Român pentru Imigrări constată că aceștia se află în imposibilitatea de a părăsi temporar România din alte motive obiective.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la viață familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai examinat constituționalitatea prevederilor de lege supuse controlului de constituționalitate prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentele cauze conexe și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Prin mai multe decizii, instanța de contencios constituțional a statuat că acestea nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate în motivarea excepțiilor. Dintre cele mai recente decizii pronunțate în acest sens poate fi menționată Decizia nr. 75 din 21 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 23 februarie 2010, sau Decizia nr. 112 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 8 martie 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhao Jufeng, Chen Rugen și Wang Haisen în dosarele nr. 2.317/2/2009, nr. 2.127/2/2009 și, respectiv, nr. 2.362/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 456

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil, excepție ridicată de Radu Stancu și Vasilica Stancu în Dosarul nr. 102/311/2009 al Judecătoriei Slatina.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu există motive pentru ca instanța de contencios constituțional să reconsidere jurisprudența în materie a acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 102/311/2009, **Judecătoria Slatina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 alin. 1, 2 și 3 din Codul civil.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Radu Stancu și Vasilica Stancu într-o cauză civilă ce are ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate sunt discriminatorii, în condițiile în care instituie un regim distinct, incluzând drepturi și despăgubiri diferite, în cazul constructorului de bună-credință față de constructorul de rea-credință. Totodată, consideră că art. 494 din Codul civil contravine atât principiului ocrotirii în mod egal a proprietății, cât și principiului inviolabilității proprietății private, în condițiile în care, pe de o parte, proprietarul construcției edificate, chiar cu rea-credință, pe terenul altuia, poate fi obligat la ridicarea acesteia fără a beneficia de despăgubiri pentru valoarea corespunzătoare a construcției, pe de altă parte, fiind afectată însăși substanța proprietății private a constructorului de rea-credință.

Judecătoria Slatina apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile art. 494 din Codul civil nefiind contrare dispozițiilor constituționale invocate, atâta vreme cât titularul dreptului de proprietate asupra terenului devine proprietar al construcției, iar constructorul dobândește un drept de creanță, potrivit principiului îmbogățirii fără just temei, iar nu un drept real, respectiv un drept de proprietate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 494 din Codul civil, având următorul conținut:

„Dacă plantațiile, construcțiile și lucrările au fost făcute de către o a treia persoană cu materialele ei, proprietarul pământului are dreptul de a le ține pentru dânsul sau de a îndatora pe acea persoană să le ridice.

Dacă proprietarul pământului cere ridicarea plantațiilor și a construcțiilor, ridicarea va urma cu cheltuiala celui ce le-a făcut; el poate chiar, după împrejurări, fi condamnat la daune-interese pentru prejudiciile sau vătămările ce a putut suferi proprietarul locului.

Dacă proprietarul voiește a păstra pentru dânsul acele plantații și clădiri, el este dator a plăti valoarea materialelor și prețul muncii, fără ca să se ia în considerație sporirea valorii fondului, ocazionată prin facerea unor asemenea plantații și construcții. Cu toate acestea, dacă plantațiile, clădirile și operele au fost făcute de către o a treia persoană de bună-credință, proprietarul pământului nu va putea cere ridicarea sus-ziselor plantații, clădiri și lucrări, dar va avea dreptul său de a înapoia valoarea materialelor și prețul muncii sau de a plăti o sumă de bani egală cu aceea a creșterii valorii fondului.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16

privind egalitatea în drepturi, ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private, indiferent de titular și ale art. 136 alin. (5) potrivit cărora proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.306 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 11 noiembrie 2009, Curtea a reținut că prevederile art. 494 din Codul civil, reglementând accesiunea imobiliară artificială, ca mod de dobândire a proprietății în favoarea proprietarului bunului principal, atunci când o plantație, construcție sau orice lucrare este edificată de un terț, cu materiale proprii, pe terenul altei persoane, sunt constituționale. Proprietarul terenului beneficiază de o prezumție legală relativă de a fi și proprietarul construcțiilor sau plantațiilor, în temeiul dispozițiilor art. 492 din Codul civil, potrivit căruia accesiunea imobiliară artificială se realizează întotdeauna în folosul proprietarului terenului, ca bun principal (*superficies solo cedit*), oricare ar fi valoarea construcțiilor sau plantațiilor edificate. Totodată, Curtea a constatat că o persoană care a construit cu rea-credință pe terenul proprietatea altei persoane nu are decât un drept de creanță asupra materialelor și lucrărilor edificate, iar nu un drept real, în speță un drept de proprietate, astfel încât invocarea încălcării dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată nu poate fi reținută.

De asemenea, Curtea nu a reținut nici critica de neconstituționalitate potrivit căreia prevederile art. 494 din Codul civil creează o discriminare evidentă între constructor și proprietarul terenului pe care este edificată construcția, de vreme ce acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 494 din Codul civil, excepție ridicată de Radu Stancu și Vasilica Stancu în Dosarul nr. 102/311/2009 al Judecătorei Slatina.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 458

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Codul familiei, excepție ridicată de Dan Costin Nicolau în Dosarul nr. 1.889/233/2009 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că autorul excepției a depus la dosarul cauzei o cerere prin care solicită admiterea excepției, astfel cum aceasta a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu sunt motive pentru ca instanța de contencios constituțional să reconsidere soluția pronunțată prin Decizia nr. 20/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.889/233/2009, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Codul familiei.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Radu Dan Costin Nicolau într-o cauză civilă ce are ca obiect o acțiune de desfacere a căsătoriei prin divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că prevederile de lege criticate nesocotesc interesul major al copilului minor, care, în cazul admiterii acțiunii de divorț și revenirii mamei la numele avut anterior căsătoriei, ar porni în viață cu handicapul moral de a nu avea același nume cu ambii părinți. Propune completarea alin. (3) al art. 40 din Codul familiei cu mențiunea „cu excepția cazului în care din căsătorie au rezultat copii minori, situație în care se aplică alin. (1) al art. 40 din Codul familiei”.

Judecătoria Galați consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că

prevederile Codului familiei oferă posibilitatea părților de a conveni în sensul ca cel care a luat, la momentul încheierii căsătoriei, numele celuilalt soț să-l poată păstra și după divorț sau chiar instanța să aprecieze asupra acestui aspect în funcție de fiecare speță.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 40 din Codul familiei nu sunt contrare dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Constituție, iar prevederile art. 49 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 40 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut:

„La desfacerea căsătoriei prin divorț, soții se pot învoi ca soțul care, potrivit art. 27, a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț, să poarte acest nume și după desfacerea căsătoriei.

Instanța judecătorească va lua act de această învoială prin hotărârea de divorț. Instanța, pentru motive temeinice, poate să încuviințeze acest drept, chiar în lipsa unei învoieli între soți.

Dacă nu a intervenit o învoială sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foștii soți va purta numele ce avea înainte de căsătorie.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 48 alin. (1) privind familia și ale art. 49 alin. (1) referitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Analizând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 20 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor de lege

criticate, reținând că prevederile art. 40 din Codul familiei lasă posibilitatea soților să hotărască de comun acord, în caz de divorț, cu privire la menținerea sau nu a numelui de familie dobândit prin căsătorie de către unul dintre ei. Numai în cazul în care soții nu se înțeleg asupra acestui aspect și există motive temeinice care să justifice o astfel de hotărâre, instanța poate încuviința dreptul soțului care a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț să păstreze acest nume și după desfacerea căsătoriei. Dacă aceste condiții nu sunt întrunite, legea dispune că fiecare dintre foștii soți va purta numele pe care îl avea înainte de căsătorie.

Curtea a observat că aceste prevederi nu aduc atingere familiei ori regimului special de protecție de care se bucură copiii și tinerii, astfel încât criticile autorului excepției nu pot fi reținute.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Codul familiei, excepție ridicată de Dan Costin Nicolau în Dosarul nr. 1.889/233/2009 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 443204